

אגרות הרי"ף

פרשת מקץ - חנוכה

י"א אגרות מרכיני הארמו"ד רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו ובהם עצה לחיים, מעשי קדמונים, הדרכות ומנהגים, עצות מוסרים וניצוצי אורים, אור מישרים, ממעין תורה נובעים, פיישר הלכות ולטהר המעשים + אגרות לשעשה ולדורות שנכתבו בידי רבינו שליט"א + ערש"ק פרשת מקץ - חנוכה תשפ"ב

גרות מצוה

מרב, הדליק את החנכיה ולבו היה בשמחה גדולה מאוד וכשפים, אמר הגבאי הרב יתפלל עליו לבנים אשר עדין לא זכה. התפלל ואמר, וודאי יזכה לבנים זכרים ובשנה הבאה בחנכה, בדרך גם, נפקדה אשתו בן זכר.

ימי חנכה הם זמן גדול ביותר ועל ימים אלו הרמב"ם יצא מגדרו וכתב מצוות גר חנכה; מצוה חביבה היא עד מאוד ואין דרכו של הרמב"ם לכתב כך על שום מצוה

הנה החביבות הזאת, של המצוה החשובה הזאת גדולה ביותר ומוצאים מעשים של ישועות אשר קרו לאנשים בזכות גר חנכה.

במצוה הזו, יש סגולות וכוחות גדולים וכאשר האדם יודע לנצל ימים אלו, יכול לזכות לאור גדול.

והנה, נהגו 3 ימים לפני חנכה להכין את החנכיה במקום, ומהיום שמכינים החנכיה במקומה, מתחיל פח וישועות של חנכה להאיר את העולם.

המאיר לארץ ולדריים יאיר עלינו אורה וישועה ברכה והצלחה ונזכה לאור חדש על ציון תאיר ונזכה לגאולה שלמה בקרוב.

מספר על הרב הקדוש מראדזין, שהגיע חנכה והיה זמן מלחמה ולא היה לו שמן להדליק את החנכיה, הצטער צער גדול מאוד איך יעשה ושלח את הגבאי, לחפש בכל העיר שמן לחנוכיה ולא מצא.

היה אדם, אשר היה חשוך בגים, אשר ראה את הגבאי רץ ומחפש שמן, יצא ואמר לו: יש לי שמן אני אתן לרב. נתנו את השמן לרב והרב שמח שמחה

אור חנכה

אכן, הצלחת בני החשמונאים במלחמה מול היונים, היתה למעלה מפללי הטבע, עד שבאפן טבעי היו נועדים החשמונאים להנגף במלחמתם. שהרי עמדו לפני הגדול בצבאות העולם. אלא, שמדה רבה של מסירות נפש היתה טבועה בהם, ומתוך מסירות זו, שחרפו את נפשם על קדשת השם, נעשה להם גם ופלא, ונצחו המעטים את הרבים והחלשים את החזקים

לאהובנו וחביבנו היקרים, בכל קהלות הקדש שובה ישראל, ה' עליהם יחיו, וברכת שמים על ראשכם תמיד

ימי החנכה, הם ימים של רבוי אור ושפע מיחד היורד משמי רום. בימי החנכה אנו מודים ומהללים להשם יתברך, על החסדים הנסים והנפלאות שארעו בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול, ממשפחת החשמונאים. אומרים אנו בתפלה הלל גמור כל שמונת ימי החג, לכדי לשבח ולתת הודאה על הנס והפלא שנענה בימים ההם בזמן הזה

אך חז"ל גילו לנו שבנוסף למסירות נפשם, היה כח מיחד שסיע לחשמונאים במלחמתם, כח שכבר

מאות שנים קדם לכן, היה מיַעַד ומוֹכַן לסייע להם במלחמה על קדשת הארץ

נאמר בספר דברים (ל"ג) "ברך ה' חילו ופעל ידיו תרצה מחץ מתנים קמיו ומשנאיו מן יקומו", זו הברכה שברך משה רבינו לפני שנפטר מן העולם, את בני שבט לוי. ופרש רש"י, ראה משה רבינו שעתידים השמונאי ובניו להלחם עם עובדי כוכבים, התפלל עליהם, לפי שהיו מועטים, שנים עשר בני השמונאי ואלעזר, כנגד כמה רבבות, לכך נאמר ברוך ה' חילו. הרי לנו, שמשה רבנו צפה ברוח קדשו את העתיד להתרחש בימי החשמונאים, ובכדי שינצחו במלחמתם אף על פי שהם המעטים, התפלל עליהם משה רבנו תפלה מיחדת, תפלה שהמתנה שנים רבות, והיתה עומדת ומרחפת בעולמות העליונים, עד שהגיעה העת שתפעל את פעלתה ותסייע בידי החשמונאים לנצח במלחמתם

ידע משה רבנו, שמסירות נפש רבה היתה נסוכה בחשמונאים, שהם מבני בניו של לוי, שלא כרעו ברוך לפני העגל, ומאז ומקדם הצטרפו לקריאה: "מי לה' אלי". אלא, שלא היה די במסירות נפש זו, היה צריך גם כח עליון ומיוחד, שיסייע להם לנצח במלחמתם שהיתה חסרת סכוי מלכתחלה. ובעת שהיו בצרה ובצוקה, עמדה תפלתו של משה רבינו ופעלה במרומים שישדדו את מערכות הטבע עבור החשמונאים, וינצחו כנגד כל חקי הטבע וכנגד כל הסכויים כלם.

הרי לנו כמה גדול כחה של תפלה

וכן מצאנו ברחל אמנו ע"ה, שהיתה מתיסרת על

שמנע ה' ממנה פרי בטן, וברב כאבה וצער פנתה ליעקב אבינו ואמרה לו: "הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי", ועל אף שיעקב אהב את רחל, בכל זאת ענה לה קשות. ואמר: "התחת אלקים אני". ובאמת צריך להבין את תשובתו של יעקב אבינו, וכי לא ראה את כאבה וצערתו של אשתו, ומדוע ענה לה תשובה נוקבת וקשה. אלא, יעקב אבינו חרה אפו ברחל, כיון שלא הפצירה בתפלה לפני ה' שיפקד אותה בבנים. ואמר לה שללא תפלה לא נתן להגיע לכלום, ואם לא תתפלל לה' לא יהיה כח בנס לפעל. ולכן אמר לה "התחת אלקים אני"? וכי הבקשה ממני הבה לי בנים יש בה תועלת, הרי צריך להתפלל ולבקש מה' בעצמו. ואז בכח התפלה באה הישועה

לעולם יתפלל אדם, ולא יניח עצמו שעה אחת מתפלה, על עצמו ועל בני ביתו ועל כל הסבבים אותו, כיון שאין תפלה השבה ריקם, ובשעה שנוצרים לה פועלת היא את פעלתה, יש שהתפלה פועלת מיד, ויש שלאחר זמן מועט, ולפעמים התפלה מועילה לדורות הבאים

בימים אלו, ימי החנכה, כח תפלתו של משה רבנו עליו השלום, שוב נמצא ומרחף בעולם, וכל המקבל עליו על תורה ומצוות באמת, ונענה לקריאה של בת הקול היוצאת ומכרזת "מי לה' אלי", זוכה לסייע ועזר בזכות אותה התפלה, וזוכה לברכת ברוך ה' חילו ופעל ידיו תרצה

יהא רעוא משמיא, שנוזכה בקרוב לראות את אור המנורה הטהורה הולך ומאיר בבית מקדשנו ותפארתנו במהרה בימנו

צדיק אמת

אלא חז"ל אומרים, שיוסף היה מיחד במדת הבטחון, ונכון לבו ובטוח היה בה', שלא יעזב אותו ה' בכל אשר יפנה. וכל כך היה יוסף חזק במדת הבטחון, עד שכל המאורעות שהתחוללו סביבו לא שברו את רוחו, ולא הפילו את תעצומות נפשו. ומשום כך, כאשר פנה יוסף לשר המשקים ובקש ממנו שיזכיר אותו לפני מלך מצרים, מיד נענש שנוספו לו עוד שנתים לשבת בבית הכלא, כיון שלפי גדל דרגת הבטחון שהיה לו, היה צריך להמשיך לבטח בה', ולא לפנות לשר המשקים ולבטח ברהבים ושטי כזב.

וכך מצאנו בכל התקופות שהיו לעם ישראל שהצדיקים הגמורים שזכו ללכת ולדבק בדרך אבותינו היה ליבם סמוך ובטוח בה' ועמדו איתנים בדעתם בלי להרהר

לאהובנו וחביבנו היקרים, בקהלות קודש שובה ישראל. יכפל ה' טוב לעמו ולכל הבוטחים בו באמת.

בכל עת שמתבוננים ביוסף הצדיק, רוממות הנפש עולה בנו, אף נער צעיר בן שבע עשרה שנה, מענג ומפנק, הבן האהוב על אביו, נמכר לעבד בארץ זרה, עובד כחפץ מיד ליד, מישמעאלים למדינים סוחרים ולפוטופר, ולא די בכך אלא שתוך זמן קצר משלך לבור הכלא, על עלילה שפלה, בלא עול בכפו. והקשיא הגדולה היא, מנין היה כח ליוסף לעמד בכל הנסיונות הללו, ומנין היה לו עוצמות נפש להתמודד בכל משברי החיים שבאו עליו, והוא אף נער צעיר רחוק מכל חיק משפחתו?

כל השתדלות, ומיד התישב בדעתו וגמר אמר לשוב ולחזור לביתו. ובעודו מהלך לביתו ראה סכום של כסף מנח על הארץ, ומיד שמח על שהקרה ה' לפניו ממון כשר שאין לו בעלים התובעים אותו ויוכל לעשות את השבת כראוי ובשמחה. ובעודו מהלך כדי להרים את אותם המעות, עלה בדעתו להתחזק עוד בבטחון בה', ואמר, הלא אם מוכנים אותם המעות לי לצרכי הלא אין צורך גם להתכופף בכדי לטל את אותם המעות, ומן השמים יזמינו לי מעות אחרים לתוך ידי ממש בלא כל טרח, ומיד חזק עצמו בבטחונו בהש"ת ופנה ללכת לדרכו. והנה לאחר שהלך מאותו מקום הגיע אליו אדם ונתן בידו מעות בדיוק כמספר המעות שמצא ברחוב העיר, ואמר לו אותו אדם שמצא את אותם המעות ברחוב העיר וגמר בדעתו לתת אותם לעני הראשון שיקרה בדרכו, מיד עמד אותו חסיד ונתן שיר ושבחה לה' על רב רחמיו אתו. ומזה נלמד מוסר ונקח לקח לעצמנו עד כמה גדולה מעלת הבטחון, ומי שבטוח בכל לבו בהקב"ה לעולם לא יראה מחסור ומן השמים יזמינו לו את כל צרכו ומחסרו גם בלא כל השתדלות ומעשים מצדו.

כך גם הגבורים החשמונאים, היו בטוחים בבטחון מחלט בישועת השם, ובכח בטחון זה יצאו להלחם מעטים כנגד רבים, ומה' היתה הישועה בנצחון מפלא ובגס ופלא. כן יעשה לנו השם נסים ונפלאות בימים ההם ובזמן הזה

אחר מדותיו של הקב"ה והיו בטוחים וסמוכים בכל ליבם שה' לא יחסיר כל טוב מהדורשים אותו באמת והבטחים בו. ואפי' השתדלות להצליח את מעשיהם לא עשו, אלא בטחו בה' בכל ליבם, ומאת ה' היתה הישועה. וזה כונת הפסוק כך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו, ולכאוף היה הפסוק צריך לאמר כך: כך בטחו אבותינו ותפלטמו, ולמה חזר וכפל בטחו ותפלטמו. אלא שבא הכתוב ללמדנו שכל ההצלה והישועה של אבותינו היתה ע"י שבטחו בה' ואפי' ההשתדלות לא עשו, וע"כ בטחו ותפלטמו ולא בושו משברם ובטחונם בה' צור העולמים.

יש מעשה מפלא שמעורך חזק גדול במדת הבטחון, בחסיד אחד שהיה עני מרוד ובביתו אין לחם ושמלה, ובאחת הזמנים כשהגיע ערב שבת ולא היה לו במה לעשות את צרכי השבת ומכיון שלא רצה להזדקק לבריות וכמו שאמרו חז"ל (שבת ק"ח) עשה שבתך חול ואל תזדקק לבריות, עלה בדעתו לצאת ולחפש לו איזה דבר שיוכל להתפרנס ממנו מעט כדי שלא יעשה שבתו חול, ואכן יצא מביתו ללכת לשוק על מנת למצוא טרף לביתו. והנה בעודו הולך ברחוב העיר חזק אותו החסיד את לבו בבטחון בה' ואמר לנפשו, הלא אם רצוי מלפני ה' להזמין לי פרנסה, א"כ למה לי לטרח ולאבד את זמני בשוקים וברחובות הלא מה שנקצב לאדם לפרנסתו אפשר ויגיע אליו גם בלא

פרסומי נסא

בשמ"ן, דהינו, שאם אדם מביא לבית המקדש קרבן שלמים על נס שנעשה לו, כגון, יורדי הים והולכי מדבריות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא, שהם חייבים להודות לה', צריך להביא עם תודת שלמיו ארבע סוגי לחם, עשר חלות מכל סוג, ובסך הכל מביא ארבעים חלות. מה שאין כן בשאר קרבנות שלא מביאים כל כך הרבה חלות. ובאר הספורנו למה צריך להרבות כל כך בסוגי החלות שביאים עם הקרבן תודה, כיון שברבות הלחם יתפרסם הנס לאכלים רבים. והתורה הקדושה מחשיבה את קרבן שלמי תודה כאלו הוא קדש קדשים, כיון שהתודאה לה' חשובה היא עד מאוד, ולכן טעון קרבן תודה

לכל בני קהלות קודש שובה ישראל, די בכל אתר ואתר, ברוכים אתם לה' עשה שמים וארץ

ימי חג החנכה עקר מהותם היא, לפרסם את הנס בהדלקת הנרות, ולהודות ולהלל להקב"ה על רב חסדיו וניסיו עם אבותנו, בימים ההם בזמן הזה, ועל כך נודה לשמו הגדול סלה. ומעלת ההודאה לה' על חסדיו עמנו ופרסום הנס, הם יסוד גדול בעם ישראל, להכיר את הטובה וגם להודות למיטיב עמנו

וכן צותה התורה על אדם שמקריב קרבן תודה לה' (ויקרא ז' י"ב) "אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקימי מצות משחים

ארבעים חלות בכדי שיתפרסם הנס ע"י רבוי האכלים את חלות הקרבן

ומוכא במדרש תנחומא, ראה היאך הקב"ה סולח לעוונותיהם של ישראל! אמר הקב"ה: מי שיש לו פר יביא פר, מי שיש לו איל יביא איל, ומי שיש לו שה יביא שה, ומי שיש לו יונה יביא יונה, ומי שאין לו אחד מכל אלו יביא סלת, ומי שאין לו סלת ולא כלום יביא דברים, שנאמר (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. ותאמר שהוא מקבל? אמר הקב"ה, הן, ונשלמה פרים שפתינו (שם), למה? שאין חשובה לפני הקב"ה יותר מן ההודיה. ודוד המלך אמר (תהלים ג) זבח תודה יכבדני ושם דרך אראנו בישיע אלקים, ואחז"ל (ילק"ש ח"ב רמז תשס"ג) אמר הקב"ה, התודה חביבה עלי מכל הקרבנות, לפי שבאה בחנם, שנאמר זבח תודה יכבדני. דהינו, שאדם שמעצמו מתנדב קרבן תודה, לפי שמכיר בגדל הנס שנגעשה עמו, מעלתו גדולה וחשובה מכל הקרבנות כלם. ולכן קרבן התודה נחשב כקדשי קדשים לענין האכילה, משום שייצא מלב טהור של המתנדב, במה שידע והכיר בגסו ובא להודות לה' על רב טובו

ואכן חובה על אדם להתבונן בחסדי ה' עמו ולהודות על הטוב אשר גמלנו יוצרנו, וידוע בשם מו"ר זקנו רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל, שהיה אומר שכאשר אדם נמצא בצרה יגדר מעות לעלוי נשמת צדיק, וכשיצא מצרה לרוחה יעשה סעדת הודיה להשי"ת שהוציאו לאור גדול, וזה בבחי' סעדני ואושעה. וכתוב בספרים הקדושים, שאע"פ שלא ראוי לאדם לדר גדרים וכמו שאמר שלמה המלך בחכמתו (קהלת ה) "טוב אשר לא תדר משתדור ולא תשלם", אמנם, בעת צרה ראוי לאדם לגדר גדר כדי שהמצוה תגן עליו

ומעלת המודה בטובתו של הקב"ה ועל נסי ה' עמו כל כך גדולה עד שזוכה לדברים הרבה, וכן אמרו חז"ל (בראשית רבה) לאה תפסה פלך של הודיה, ויצאו ממנה בעלי הודיה, יהודה דוד ודניאל, שהודו. הרי, שלאה אמנו זכתה לשלשת הצדיקים הללו, שהאירו

את העולם, בזכות זה שזכרה להודות ולהלל לה' על חסדיו עמה. ומעלת ההודאה גדולה עד למאוד, ואמרו חז"ל (תנא דבי אליהו זוטא ו'), אמר הקב"ה למשה, כשאני רואה בני אדם, אע"פ שאין בהם תהלה ושבח של תורה ומעשים טובים, לא במעשי ידיהן ולא במעשי אבותיהם, אלא רק בשביל שהם עומדים ומזדים ומברכים ומשבחים ומרבים תחנונים לפני, אני נזקק להם וכופל להם מזונותיהם

לכן, כשאדם זוכר את חסדי ה' עמו גם בשעה שייצא לרוחה, אין גודל למעלתו ולשבחו, כי אדם שנמצא במצור וקורא אל ה' אין מעלתו כאדם שנמצא ברוחה ומודה ומשבח לה'. משום שבעת שהאדם מוצא צרה ויגון אין לו אל מי לפנות ואז בודאי בשם ה' יקרא, ובשעת הצער והצרה הכל מרגישים ויודעים שאין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים. אך בזמן שרוח לאדם מצרתו צריך התעוררות גדולה בכדי לעמד ולהלל לה', כי בטבע האדם ששוכח את טובת בוראו. וע"כ אין לך גדול ומשבח ואהוב לפני השי"ת כקרבן תודה, ומי שעומד ומודה להשי"ת מקבל מן שמיא שפע של טובה וברכה ופרנסה בשפע גדול וברוח

על כן צריך כל אדם להרגיל עצמו שיהא שם שמים שגור על פיו לשבח ליוצרו, כמו יוסף הצדיק שהשתדל ששם שמים יהיה שגור על פיו, ובכל רגע היה מודה להקב"ה, גם בשעה שהיה בשפל המדרגה, ולעבד נמכר יוסף, עם כל זה התאמץ למצוא ולהכיר את חסדי ה' עמו גם בשעות קשות אלו, והודה לה' על חסדיו. ומשום כך זכה למלוכה, וששפע של פרנסה טוב וברכה יצא ממנו, ויוסף הוא המשביר לכל הארץ. כי שכר המודה לה' הוא שנכפלים לו מזונותיו ופרנסתו. כי חביבה ההודאה לפני ה' יותר מכל קרבן והיא קדש קדשים

זכנו ה' ללמד ולהבין, לדעת ולהכיר בחסדיו עמנו, והראנו ה' חסדיו, ונודה עליהם, ואז ישער תתן לנו, ונזכה לישועת ה' ולאור זרח ומאיר, כבימים ההם כן בזמן הזה

חנכת הבית לדוד

דליתני, וידועה הקשיה, מדוע דוד המלך אומר מזמור על שה' השפיל אותו ועשה אותו דל? הרי אדם צריך לשבח את הקב"ה על שהצילו מהצרה, וההודאה צריכה להיות על שה' הושיע אותו ממה שהתרחשה עליו.

אבל על עצם הצרה עצמה, לכאורה, לא צריך לשבח

לאחר הדלקת הנרות, נוהגים לומר את מזמור שיר חנכת הבית לדוד. מזמור זה הוא קדש קדשים, שבו דוד המלך שופך שיח של אמונה וגעגועי כמיהה להשם יתברך וכל כלו שבח זמרה ותודה לה' על רב חסדיו.

ותחלת שיחו של דוד המלך הוא: "ארוממך ה' כי

קבל את המכתב, מיד נחליץ לעזרה ושלח סיוע לאחיו כדי שיוכל לחזור בחזרה ולשקם את כל עסקיו.

ואכן, תוך זמן קצר, הצליח החסיד לשקם את כל עסקיו ועלה שוב על דרך ההצלחה.

והנה, לא עברו ימים, ואותו חסיד חלה במחלה קשה ואנושה, מחלה שאין ממנה תקומה ורפואה, ל"ע. מיד, שגר החסיד שליח לרבו שיבקש עליו רחמים. כששמע הרב את מצבו של החסיד, פרץ בבכי ואמר בכאב גדול: מדוע מהר החסיד ללכת ולבקש עזרה מאחיו? כי בזה הביא עליו את כל הרעה הגדולה הזו כיון שנגזרה עליו גזרה שימות מן העולם, אך החליפו לו את המיתה בעניות, ואם היה ממתין עוד מעט היה מסים את תקונו והיה חוזר לעשרו ולהצלחתו, אך עתה שוב חזרה אליו הגזרה של המיתה וכיון שדחק את השעה, חזרה עליו גזרת המיתה.

לכן, גם בשעות קשות ביותר, צריך כל אדם להתחזק באמונה, ולדעת כי בזמנים הקשים ביותר, נפתחים שערי ישועות גדולות, והצרה עצמה היא הישועה! זה כונת הפסוק "ארוממך ה' כי דליתני", אנתנו משבחים את הקב"ה על שפתח לנו דלת של ישועה גם בעת הצרה עצמה. "דליתני" מלשון "דלת", ודוקא בעת הצרה, נפתחת דלת ופתח של ישועה וברכה.

בעזרת השם נתחזק באמונה שלמה ונזכה לראות ישועות ונפלאות כבימים ההם בזמן הזה.

ולהודות להשם ומדוע ואמר דוד ארוממך ה' כי דליתני? דוד מרומם ומשבח את השם יתברך על שעשה אותו דל, אלא, פעמים אדם מקלקל את מעשיו ונגזרת עליו גזרה שימות, כעגוש על אשר עות, אך הקב"ה לא חפץ במות המת, כי לא המתים יהללו יה.

לכן, כדי להשאיר את האדם בחיים הופך הקב"ה את אותו אדם לעני ודל, ועני חשוב כמת, ובה מתקימת הגזרה של הקב"ה.

ולכן, באמיתות הדברים, צריך לשבח ולהודות להשם גם על עצם הצרה עצמה, כי היא הישועה עצמה.

ומספר על אחד מגדולי האדמו"רים, שהיה לו חסיד עשיר מפלג, שעסקיו היו חובקים את העולם כלו. לימים, התהפך הגלגל על אותו החסיד ואבד את כל ממונו. כדרך של תלמיד נאמן לרבו, פנה החסיד לרב בבקשת עצה וברכה, לדעת מה יעשה בשעה קשה זו. ברך הרב את החסיד שיצליח ושה' יאיר לו את הדרך. עברו כמה חדשים, והמצב לא השתפר ואף הלך והתדרדר. פנה החסיד לרבו ובקש ממנו רשות לפנות לאחיו ולבקש את עזרתו. אך הרב התנגד בצורה נחרצת, ואמר לו שלא יבקש עזרה מאחיו בשום פנים ואופן.

לאחר שעברה תקופה נוספת, וכבר לא היה לאותו חסיד מה לאכול בביתו, ברוב צערו ויאשוו כתב מכתב נרגש לאחיו ובקש את עזרתו. כאשר האח

מקימי מעפרי דל

ובעל מדות רעות ומגנות ביותר ובפרט, היה נגוע במדת הגאווה ולא היה מוכן לשמע לדעת אחרים ולתוכחתם, וא"כ איך כבד את יוסף ואמר עליו שבחים כ"כ גדולים ומרבים, ונהג בענוה גמורה, הפך ממדת הגאווה שהיתה טבועה בו? שלמה המלך אמר בחכמתו "הולך את חכמים יחכם ורעה כסילים ירוע", ואמרו חכמים במדרש, משל למי שנכנס לחנותו של בשם, אע"פ שלא מוכר ולוקח כלל, יצא ריחו וריח בגדיו מבשם כל היום כלו. כלומר, שמי שנמצא בחברת החכמים השלמים אנשי המדות אשר שם שמים עליהם וכל מעשיהם, באמת ואמונה, בהכרח אף הוא יהא דבק במעשיהם ולמד מדרכיהם, כאותו אדם שנכנס לחנות הבשמים, שאע"פ שלא קנה לעצמו בשם, בכל זאת, ממילא נקלט בו מן הריח הטוב שיש אצל הבשם.

והנה, בשעה שיוסף הובא ביתה פרעה, הרי ברגע אחד יצא מבור תחתיות, ממעמד בזוי ונחות, אל רום

לאהובינו וחביבינו היקרים, בני קהלות קודש שובה ישראל, ברכת ה' חופפת עליכם כל הימים.

הקב"ה משפיל ומרומם, מקים מעפר דל ומאשפות ירים אביון, כך בעת שהגיעה השעה היעודה, הרים הקב"ה את קרן יוסף הצדיק, והעלהו לגדלה בזכות פתרון חלום פרעה. וצריך להבין, הרי ליוסף לא היה מעמד וחשיבות בארץ מצרים, ואדרבא, היה משולך ומשפל בבית הכלא, וגם בשעה ששוד המשקים הזכירו לפני פרעה, אמר, שהוא נער עברי עבד לשר הטבחים והרי הוא שוטה ועבד ולכן, אינו ראוי למלוכה.

ואם כן, איך העלה פרעה את יוסף לגדולה, עד שאמר שמבלעדיו לא ירים איש את ידו בכל ארץ מצרים והרכיבוהו במרכבת המשנה, וקראו לפניו אברך בכל ארץ מצרים? ואמנם, יוסף פתר לפרעה את חלומו על הצד הטוב ביותר, אך כידוע, שפרעה היה רשע גדול

את כבודו שגלגל ממנו וכעת, יכל להראות לעין כל, את חכמתו ותבונתו.

לכן, מאותו המעמד והאווירה המיוחדת שהייתה באותו המעמד, השפיע גם פרעה הרשע, ואף בו דבק משהו מן הענוה הטהורה של יוסף הצדיק. ולכן, פרעה שבח וקלס את יוסף ואף על פי שמעשה זה היה שלא כפי מדתו וכנגד כל אפיו וטבעו הגאה.

ומזה נלמד, עד כמה גדולה ההשפעה של דבר קדשה ומקום קדוש על האדם, עד כדי כך שהאדם יכול להפך את עצמו מן הקצה אל הקצה.

בימי החנכה, יש סיעתא דשמיא מיוחדת לדעת למצוא את הדרך אשר בה ישפך אור ולקבל הארה משמים עם מי ראוי להתחבר ועם מי לא, מי הם בכלל החכמים שראוי לדבוק בהם ובחברתם, ומי הם הרשעים והכסילים שחייבים להשמר מחברתם ופגיעתם הרעה.

ובע"ה נזכה ללכת במסלות ישירים לאור המנורה הטהורה, היא התורה הקדושה.

מדוע אין מגילה בחנוכה?

ביותר ורוח הישועה נמצאת בכל דור כדברי חז"ל: "בימים ההם בזמן הזה" נמצאת יחד עמנו ואף אם לא תקנו את מעשנו, הקב"ה נתן מתנת חנם והאדם יכול להושע, אף אם לא עמל וטרח.

ולכן, חג חנכה זהו חג להדבק במסירות נפש וישתדל כל אדם למסר את נפשו בדברים מסימים, אשר במשך השנה אין לו כוחות הנפש לעמד ולעשות אותם ועל ידי אותה מסירות נפש, הקב"ה לא בודק את מעשיו לאחור של האדם, אלא שולח ישועה והצלחה לאדם.

והנה, כמה שנים הייתה בלבנו קשיה, מדוע אין מגלה, כמגלת אסתר בחנכה, אשר שם יהיו מרכזים הנסים והנפלאות אשר נעשו לאבותינו באותם ימים קשים ומרים, אשר יד הצוררים הייתה על עמנו בימי החשך והאפל הרדיפה על תורתנו הקדושה מדוע לא יהיה לנו מגלת ספר לקרא בימים קדושים אלו? אלא אפשר לבאר ולומר: אין דבר קשה יותר מן המחלקת ומחלקת דוחה את הברכה ודוחה את הפרנסה; אין דבר קשה יותר מן המחלקת ואין דבר מברך יותר מן השלום "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" "השם גבולך שלום חלב חטים ישביעך"

והנה, מגלת אסתר, שלום היה בה, בין מרדכי ואסתר ובלב שלם ובגפוש חפצה, קבל מרדכי וכל גדולי העם

פסגת המעלה, למצב שבו כל חכמי וחרטמי ארץ מצרים ובראשם פרעה מצפים ומיחלים למוצא פיו, לפתרון החלום שסודו היה מסעיד את נפש פרעה, עד שכמעט הייתה מבקשת נפשו לצאת. ובאותו המעמד כלם ראו את חכמת יוסף ואיך רוח ה' בו, ושהיה יודע בשבועים לשון של כל אמה ואמה. ועם כל זאת, יוסף לא התגאה ולא רמו עיניו, וכשפרעה אמר לו שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתור אתו, מיד ענה לו יוסף: בלעדי אלקים יענה את שלום פרעה, ולא נטל גדולה לעצמו לפאר ולרומם את מעמדו, אלא בענות חן ובטהר לשונו ענה ואמר: שלא לוקים פתרונות ושהוא רק הצנור והכלי שדרכו אפשר להעביר את דבר ה'.

ובדאי היה ליוסף הצדיק נסיון גדול מאוד בזה, שהרי השליכוהו לבור הכלא שתיים עשרה שנים ולא היה לו גואל או קרוב בכל ארץ מצרים, ולא עוד, אלא שאמרו עליו שהוא עבד ובזוי, והיה בשפל המדרגה.

וכעת בזמן שעמד לפני פרעה וכלם מצפים לאמרי פיו, הרי יש בידו את האפשרות לרומם את קרנו ולהשיב

לכל אהובינו וחביבינו ה' עליהם ישמר ויגן וינצח ויציל מכל דבר רע.

צריך להבין מה הרעש הגדול אשר אנו מפרסמים ומגדלים את חג חנכה ואף עושים דברים, אשר בשום חג לא עושים מדליקים שמונה ימים נרות וכו', הרי הנס היה רבים ביד מעטים.

והנה, מצאנו בכמה מלחמות, אשר מעטים עם אמן לב עמדו, ונצחו את הרבים. אם כן, מה הרעש הגדול של רבים ביד מעטים ועל זה עושים את כל חג חנכה?! אלא, אפשר לבאר ולומר יסוד גדול: חנכה אינו כשאר החגים בחנכה, היה ענין שונה מכל הנסים, אשר היו לעם ישראל, דהנה, כל הנסים היו בזמן שבני ישראל התרחקו מהקב"ה ואז עמד הקב"ה והעמיד מלך קשה וצרות קשות על עם ישראל ואחרי שבני ישראל נכנעו מן הצרות, שבו אל ה' ואז הושיעם הקב"ה מכל צרותם; אך בחנכה היה דבר אחר, היו כמה קבוצות בעם ישראל קבוצה של צדיקים; קבוצה שכפרו ופקעו מדרך ה'; קבוצה שהאמינה בחלק מן התורה ובחלק אשר לא היה לנוחיותם, כפרו והתורה אצלם הייתה מחלקת לחלקים נוחים ולא נוחים והקב"ה, ברחמיו הרבים בחנכה, הושיעם אף שלא מצאנו שעשו תשובה ולכן, חג זה כוחותיו מרבים

והיו חלק מן הישועה, לכן אין מגלה בחנכה, מפני השלום.

לכן, בימים קדושים אלו, נרבה בכל כוחנו במסירות נפש ובשלום ונזכה בעז"ה לגאלה שלמה בקרוב.

את דברי אסתר כתבויני לדורות ולכן מגלת אסתר נקראת בשם מגלת אסתר אך גם חנכה, על שם מי תקרא אותה מגלה? מגלת יוחנן ובניו? מגלת יהודית? גם זה היה מרכב מכמה אנשים, אשר מסרו את נפשם

לְכָר זְמַן וְעַתָּה

והכאב והצער, אשר עמדנו בלוייה של אדם מהמיסדים של קהלתנו הקדושה, אשר עומד וקובר את כלתו, הכאב והצער קשים מנשוא "כי תצא אש ומצאה קצים ונדלק הגדיש" האש, שזה מדת הדין, יוצאת בגלל הקוצים, בשביל הרשעים ומי נדלק ומי נשרף? הגדיש, העדית והטובים שבעם ישראל. האש הזו, היא סימן אזהרה מהשמים מפני הבאות, אם לא נחזק בעם ישראל אהבת חנם ולדעת את מעלת חברינו ולא לחפש את חסרונו כל קיום עם ישראל מתערער ועת צרה היא ליעקב נשתדל בכל כוחנו "איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמרו חזק"

ונדע, שלכל מצוה יש כח גדול, וכל מצוה יכולה לפעל, פעלה גדולה בשמים, אשר אין לשער ואין לתאר.

וידוע המעשה במחותנו של בעל הפני-הישוע אשר שמו היה הרב בעריש, אשר בעירו היה גר קצב גם רוח, מחצף, אשר היה רחוק מאוד מהתורה הקדושה, אך מצוה אחת היה מקפיד בה, בכל כוחו, והיא מצות נטילת ידים.

על מצוה זו היה מוכן לתת כל הון שבעולם לא להפסידה. בהתקרב חג השבועות, שחט אותו קצב בהמה, בכדי שיהיה בשר לכל יושבי העיר והנה נמצא, שהבהמה טרפה.

צער גדול היה לכל יושבי העיר, איך יגיע החג ולא יהיה בשר לחג? החליט הקצב לנסע לעיר הסמוכה ולקנות בשר ולהביאו לעיר; לקח עמו את משגיח הכשרות ונסע עמו לעיר הסמוכה. בדרך תקף את הקצב רעב גדול, החליט הקצב לאכל את אשר הביא עמו, אך לא היה עמו מים לנטילת ידים וזו המצוה החשובה ביותר על הקצב.

בקש הקצב מן המשגיח כשרות שימתין, משום

כל אהובינו וחביבינו אנה ה' תשמרם וכצנה רצון תעטרם

צריך להבין מדוע בחנכה עמדו החשמונאים על נפשם ונלחמו מלחמה נגד היוונים, בחרב ובחנית ובכל כלי מלחמה אחר, ובפורים לא מצאנו שום מלחמה, עמדו מרדכי ואסתר, צמו והתפללו ולא פעלו, ולא עשו שום דבר בימים. ואפשר לבאר ולומר יסוד גדול, אשר צריך ללכת עם כל אחד מאתנו, בכל ימי חייו: ישנו הסכם בין הקב"ה לעם ישראל; אנו חנו עם ישראל, צריכים לשמור על התורה הקדושה והקב"ה, צריך לשמור עלינו. הנה בפורים הגזרה לא היתה על התורה הקדושה, הגזרה היתה ממקדת על עם ישראל, להרוג, לאבד להשימד נער וזקן ואת כלל עם ישראל.

אם כן, באותו זמן בפורים זהו, החלק של הקב"ה לשמור עלינו, אך בחנכה, היוונים גזרו נגד התורה הקדושה, ולכן, זה חלקנו בהסכם עם הקב"ה, שצריכים להגן על התורה הקדושה בכל כח ולעמד ולהלחם מלחמה עם כל כלי אפשרי ולכן, עמדו החשמונאים ונלחמו בכל כלי אפשרי, בכדי לעמד בהסכם בינו לבין הקב"ה.

ומפה, נקח מוסר השכל לחיים; בחיים ישנם עליות וירידות, תקופות ומשברים, זמני מלחמה וזמני שלום, זמני לחץ וזמני רגע, אך ידע האדם, כשקמים עליו באפן אישי "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך והוא יפרנסך" וה' ישמר ויציל ועמד בחלקו, אך כאשר האדם מבין שקמים על התורה הקדושה ורוצים להרים יד על תורת ישראל, חיב בכל כלי לעמד ולהלחם מלחמת ה' ולקיים את ההסכם של עם ישראל עם הקב"ה ובתחבולות תעשה לך מלחמה.

ימים אלו, הם ימי שמחה, אך גם כאב וצער גדול, כשרואים האסון הנורא אשר פקד את ארץ הקדש

מקטרגים ואומרים שכל חייו חטא וחי חיים לא הגונים ואי אפשר בשביל מצוה אחת, לזכות לעולם הבא, לכן החליטו בישיבה של מעלה, לרדת ולשאול את המרא דאתרא, רב בעריש, מה דינו של הקצב ומה שיפסק יהיה מקבל בשמים!

מיד, פסק להלכה רב בעריש, שהקצב על מסירות נפשו על נטילת ידים, מגיע לו חיי עולם הבא, יחד עם כל אותם שמסרו את נפשם על קדושה וזכותו רגע, נעלם אותו קצב ומספר שבגמרא של רב בעריש עם אותו תוספות אשר היתה לו קשיה רב בעריש כתב; זו הקשיה וזה התשובה שענה לי הקצב מהשמים וזה הספור.

הנה כח של מצוה אחת, להיכן יכולה להוביל את האדם!

חושבים אנו בדעתנו, בימי חנכה הקדושים הללו, אשר מרגישים אנו את ישועת ה' כהרף עין ואיך כל הקמים עלינו לרעה, הקב"ה מפר עצתם ומקלקל מחשבתם ויד ה' בהם. נקבל על עצמנו להתחזק בכל כח, בכל ענין נטילת ידים ונקפיד לטל את ידינו כפי שפסקו חכמים על פי הלכה, נטילת ידים זה לא נקיון הידים, אלא לקדש ולרומם את עצמנו לפני בוראנו וידוע, כל מי שמקפיד בנטילה זוכה לעשירותו!

הקב"ה, יטהרנו מכל טמאותינו ו"אור חדש על ציון תאיר" ונזכה כלנו לגאולה ולישועה ובעז"ה יקים בימים אלו "וטמאים ביד טהורים וזדים ביד עוסקי תורתך" ו"לך עשית שם גדול וקדוש בעולמך"

אין עוד מלבדו!

הכוחות והרצונות שבפעולם שלא יוכלו לפעל לו שום דבר כלל.

והנה, יסוד סגלי זה, אשר אומר רב חיים מוולוז'ין, צריך לחזקו בנפשנו, לחזק האמונה בהקב"ה ולהבין ולדעת, שכמה שהאמונה תהיה יותר חזקה והדבקות בבורא עולם תהיה יותר חזקה, כך שום כח בעולם לא יוכל לעמד ליד האדם ונדע שהצרות והבעיות באים כגדל חלשתנו וחסר אמונתנו וחסר דבקותנו בהקב"ה וכך אמרו חז"ל: "ואתם הדבקים בה' אלקיכם" כאשר אנו דבקים בה' "חיים כלכם היום" זוכים לחיות

וכך אומר דוד המלך "אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח" בתורה הקדושה אני בוטח

שרוצה הוא להכנס לתוך היער לחפש מים לנטילת ידים. עמד המשגיח כשרות בכל לשון של בקשה, דרש מהקצב לא להכנס ליער ואמר לו: יודע אתה שהיער מסכן ביותר ובפנים שודדים ורוצחים מסכנים וחיות רעות אל תעשה זאת. אמר הקצב: על נטילת ידים מוכן אני למסור את נפשי ונכנס ליער. אחרי כמה רגעים שמע המשגיח צעקה קשה ומרה מאוד בתוך היער. מיד ברח לעיר.

בבקר אמר לכל יושבי העיר את אשר היה וכולם, כאיש אחד, באו לחפש את הקצב כשנכנסו לתחלת היער מצאו את גופתו של הקצב בבזיון גדול. בני משפחתו לקחו את גופת הקצב לקבורה.

והנה, בחג שבועות, בעת אשר עסק רב בעריש בלמודו, התקשה רב בעריש קשיה גדולה בגמרא באחת מן התוספות ולא ידע תשובה והנה, פתאום, רואה שעומד מולו בבית המדרש הקצב; רב בעריש לא ידע על מות הקצב ועל כל אשר היה אתו ואיך שבא לדבר עם רב בעריש דחה אותו רב בעריש משום שיידע מה יש לקצב לומר, רק דברי ליצנות, בלע וקלות ראש אך הקצב עמד ואמר לרב בעריש: אתה רב של העיר ונשלחתי מישיבה של מעלה לשאול אותך שאלה. ענה רב בעריש ואמר אם נשלחת מישיבה של מעלה, יש לי שאלה בתוספות תענה לי תשובה עליה והנה, נעלם הקצב לכמה רגעים וחזר עם תשובה; הזדעזע רב בעריש מהענין ושאלו: מה השאלה אשר נשלחת מישיבה של מעלה, לשאול אותי? עמד וספר לרב בעריש, כשהגיע לישיבה של מעלה רצו לדונו כאדם אשר מסר את נשמתו על קדושה ה' אך המקטרגים,

לכל אהובינו וחביבינו, הקב"ה ישמרם מכל רע ויצליח את דרכנו.

רבי חיים מוולוז'ין בספרו "נפש החיים" אומר יסוד גדול, אשר צריכים אנו לשימו נר לרגלנו וכך ללשנו ובאמת היא בעיני זכות וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינו ורצונות אחרים שלא יכלו לשלט בו ולא יעשו שום רשם כלל כשהאדם קובע בלבו לאמר הלא ה' הוא האלקים האמתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם בכל העולמות כלל והכל מלא רק אחדותו הפשוטה יתברך שמו ומבטל בלבו בטול גמור ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם ומשבר ומדבק טהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא התבטלו מעליו כל

סכום מרבה של כסף. בשמחה, העלה אותם על אגית הדיגים ויצאו לדרך. האגיה היתה מלאה בריח של דגים ואנשי הקהל גזרו שלא ידבק בבגדיהם מהריח הזה והגלים היו חזקים ביותר עד שבסוף, בגסים, הגיעו לעבר השני של הנהר; בעבר השני, מצאו גנה מפארת ביותר, התחילו להלך בה והיה חיל מכון את נשקו אליהם ובצעקות קשות צועק לעברם מה עושים פה, עמדו ראשי הקהל ואמרו: גנה צבורית וזכותנו להלך בה. מהצעקות התעורר המושל ובקש לדעת מה הרעש? אמר לו: על שלושה היהודים אשר מהלכים למטה ומבקשים לפגש בו, הסכים המושל ואמר, כך או כך שנת עברה, הושיבם המושל בחדרו וצוה את משרתו להביא לפנייהם חלב. המושל שתה והם לא שתו. שאל המושל מדוע אתם לא שותים? ענו ואמרו לו: יש לנו אסור בתורה לשותות חלב עכו"ם; שאל המושל: תסביר לי מה הפרוש? מה התורה פוחדת מחלב עכו"ם? ענו ואמרו לו: חוששים שמא במקום חלב פרה, או עזה, יביאו בטעות חלב חמורה או אגקה; מיד קרא המושל למשרתו ואמר לו חלב שלנו הוא מהעזה שלנו? אמר העוזר: העזה חולה ולקחנו מהשכנים חלב של אגקה; הזדעזע המושל ושאלם על מה באתם? ענו ואמרו לו: רבנו, החתם סופר, שלח אותנו לבקש לבטל את הגזרה אשר נמצאת במגרה שלך; שוב, הזדעזע המושל ובטל את הגזרה.

יהודי, צריך להיות בעל אמונה חזקה בהקב"ה ולמסור נפש על אמונתו ושום פחד ושום אימה, לא יעצרוהו באמונתו ובדבקותו ואף הקלה שבמצוות ובכוחות אלו ובקבלות אלו ובאמונה זו, עם ישראל קים וימשך להיות קים מכח אמונה תמימה ומסירות נפש.

ברכה והצלחה וישועה מרבה, בשורות טובות אורה ושמחה וישועה ונזכה לאור המנורה בבית מקדשנו במהרה.

הפכת מספדי למחול לי

והבעיות האלו "ותאזני שמחה" אני יודע בברור שהם לטובתי, משום שאתה רבון העולמים, מביא את הצרות והבעיות האלה וממך יתברך לא יצא רעות "למען זמרך כבוד ולא ידם" על ידי הצער והיגון אשר עוברים, אחת מן הטובות הנצמחות לנו, שיודעים מאותו יום והלאה, להודות ולהלל לה על הטוב אשר נתן לנו, כי טבע האדם, כאשר טוב לו ונח לו, שוכח הוא את מי שנותן לו את הטוב ומרגיש בלבם שזה שלו ומגיע לו בדין וקף, מגיע לכפר בטובת חברו.

וכבר מצאנו אצל יעקב אבינו "וירא יעקב מאד ויצר לו" מדוע וירא יעקב מדוע פחד יעקב? משום ש"ויוצר לו" הרגיש צער בלבם שאמונתו לא משלמת על פי גדלתו, שצד לו בלבם לכן וירא יעקב.

הרי ידוע, במלחמת החשמונאים היה שגור בפיהם את מזמור התהלים "ושב בסתר עליון" ואמרו חז"ל שזה מזמור, אשר אף היה שגור בפיו של דוד המלך בשעת מלחמותיו שזהו מזמור של אמונה בה.

לכן, נשתדל בימי חנכה האלו, לחזק בכל כוחנו באמונה חזקה בהקב"ה.

והנה, ידוע מעשה על רבנו החתם סופר באחד הלילות, באמצע הלילה, שלח החתם סופר את שמשו לראש הקהלה ודרש ממנו שיבא אליו בדחיפות, הוא ויחד עמו, שנים מראש הקהלה היהודית; הלך השמש הנאמן ועשה את דברי רבו, האנשים הגיעו בביתה לבית רבם כשישבו לפני החתם סופר, אמר להם החתם סופר, אצל מושל המחוז במגרה, מנחת גזרה קשה על היהודים, אשר היהודים לא יוכלו להתקיים עמה ולכן, לכו כעת, באישון לילה, לבית המושל ותבקשו ממנו לבטל ולא להוציא לאור את רע הגזרה. נסה ראש הקהל להסביר לחתם סופר שאין זה דבר מקבל ללכת בלי הזמנה למושל ועוד באמצע הלילה עמד החתם סופר על דבריו וחיבם לצאת ולעשות את דבריו.

יצאו שלשת ראשי הקהל בביתה מרבה לכוון בית המושל, הגיעו לנהר, אשר מעברו היה בית המושל ולא מצאו שום אגיה לחצות את הנהר בצד להם ובליית בררה, הלכו לאחד מבתי הדיגים ודפקו על דלתו שיואיל בטובו לעזר להם. הדיג, פתח את הדלת, בחמת זעם וקללות שגורות בפיו, מדוע ואיך העזו להפריע לו בשנתו, אחרי יום קשה של עבודה? מיד מסרו לו

לכל אהובינו וחביבנו:

"הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותעזרני שמחה". אפשר לבאר ולומר: אדם בעל אמונה, היודע בתכלית הידיעה ומאמין, שכל היסורים, הצרות והסבל שיש לו בעולם הזה, הכל הם לטובה! זה מה שאמר דוד המלך "הפכת מספדי למחול לי" אני יודע בברור, כי כל המספד והרע שבעיני העולם, נחשבים לרע אצלי, להפך, המספד והבכי, הוא למחול "פתחת שקי" כשפתחת אתה את השק, המלא ברעות, בצרות ובעיות בתוך הצרות

כידוע, מעשה על עשיר מפלג, אשר לקח יתום עני כבן בית ומלא את כל מחסרו כבן וברבות הימים, היתום כפר בטובת חברו וזלזל והתנהגותו היתה התנהגות מתנשאת והתנהגות לא ראויה.

באחד הימים, לא הגיע היתום לבית העשיר ובא עני אחר לבית העשיר, הושיבוהו והאכילוהו והעני בדמעות היה מהלל ומשבח ומודה על הטוב אשר גמלו עמו, אשת העשיר עמדה ואמרה לבעלה: תראה היתום הרגיל, אשר בביתנו, אפלו אינו מודה על האכל ואף מזלזל ומתנהג בצורה רעה והעני, אשר היום סעד בביתנו, מתנהג בצורה מכבדת ביותר. מאסו ביתום וגרשוהו מביתם; בתחלה, היתום התנהג בקשי ערף, אך כשעברו הימים והרגיש את החסרון, נשבר לבו ונפל והתדרדר לשברון נפש גדול וברבות הימים, רחם העשיר ואשתו על היתום והחזירוהו לביתם ומאז, ידע להפיר טובה על אשר רחם עליו הקב"ה.

בכל צרה, אשר באה לאדם, וודאי יש ישועה גדולה ורק בסוף, רואים את הישועה. אך תמיד נשים מול עינינו, עוד ישועה גדולה שיודעים אנו להעריך את הטוב, אשר נתן לנו הקב"ה.

ובכל זמן, ישים האדם מול עיניו, שיש בכחו להשיג את כל הדברים הגדולים והקדושים והמרוממים, רק

צריך האדם לעשות השתדלות גדולה.

כך משלו הדבר, למלך גדול, שבנה בכפר העיר בגן גבוהה ביותר וחוט ירד מראש הבגן עד למטה, ואמר המלך, כל מי שיטפס על החוט וגיע לראש הבגן יקבל פרס גדול ביותר.

הגיעו כל האמצעים שבעיר לנסות את כוחם; הראשון, עלה עד קומה 20 והתיאש; השני, עד קומה 30; עוד אדם, עד קומה 40, אך היה עוד הרבה קומות לטפס, כאשר אף אחד לא הצליח!

באחד הימים, התפשטה שמועה בעיר, שאחד האנשים הצליח לעלות עד ראש הבגן.

נקבע יום שהמלך יתן את הפרס הגדול - כלם באו לראות את האיש שזכה, כשקבל את הפרס שאלוהו, איך הצלחת? ענה ואמר: להם השתדלתי בכל כחי, בקומה 60 תש כחי, אך המשכתי בכל הכח והנה, בקומה 80, פתאום נמשכתי בחוט עד למעלה בלי אף השתדלות. כך חיי האדם, תשתדל בכל כוחך, כשתגיע לסוף הכח, שם תבוא הישועה מהקב"ה ותעלה ותתרומם מעלה מעלה!

הקב"ה, יאיר לנו אור גדול ונזכה לסייעתא דשמיא ולישועה ולהצלחה מרבה.

גלגל חוזר בעולם

כבודו ואת כל עברו.

ובאמת כך היה אותו לילה אחרי הסעודה, ישבו בני משפחת המלך, יחד עם חבריו, יועציו ושריו ואמרו דברים קשים וחמורים עד שלב המלך, מאוהב גדול, נהפך לשונא גדול, שלח מיד את השומרים והחילים לתפס את אותו צדיק לכובשו ולהוציאו להריגה.

כשפרצו החילים לבית הצדיק, מצאו שאינו נמצא שם וטבעת המלך מנחת על השלחן. אותו צדיק הלך מדחי לדחי, הרעב, המחסור ועוני, היה מנת חלקו ומה שאחז בו בימים קשים, האמונה והבטחון בהקב"ה.

כך עברו שבועות, חדשים אשר מאגרא רמה, ירד לבריא עמיקתא והיה עובד עבודת כפים מזדמנת, בכדי להשיג, בדחק, את מאכלו.

באחד הימים, הכיר אלמנה עניה, אשר הסכימה לעשות עמו הכנסת אורחים ושישן בביתה ולא ילון בבתי כנסיות וברחבות ובקשה ממנו שהיא תשתדל

לכל אהובינו וחביבנו, הקב"ה ישפיע אור גדול ונזכה כלנו לגאולה שלמה בקרוב.

כשאדם מגיע למעלה הרמה ביותר, יזהר וישמר ששם תחלת הירידה וכשהאדם מגיע לתחתית, יאמין וידע, שמשם תחלת העליה.

וכך מספר, על אחד הצדיקים הגדולים שחי בדורות הקודמים במצרים והמלך אהבו אהבה מרבה ביותר וכל יום שעבר, מעלתו גדלה ועלתה לפני השרים ולפני כל טובי העם, עד שבאחד הימים, המלך הכין סעודה גדולה ומפארת, בעצומה של הסעודה, לקח המלך את טבעתו ונתנה, כאות אמן ואות הוקרה, בידי אותו צדיק; כשקבל הצדיק את הטבעת וראה את הכבוד העצום שקבל מן המלך, אמר אותו צדיק הגעתי למעלה, אשר אין גדולה ממנה ומפה רק תחל הירידה; מיד רץ לביתו, השאיר את הטבעת על השלחן, סדר בחפזה מזודה קטנה עם בגדיו האישיים, רץ לנמל, עלה על אניה הראשונה המפליגה מחוץ למצרים וברח והשאיר אחריו את כל רכושו את כל

להביא לו את מאכלו, אפילו שהוא דל, אבל יתחייב לה, שישב כל היום וילמד תורה לע"ג בעלה.

וכך, בעוני, בצער, בדחוק, חלפו הימים; היו ימים אשר היה נשאר רעב, היו ימים אשר האלמנה השיגה לחם יבש, אך הצדיק, בשמחה מרבה, היה מודה לה על אשר גמלהו ועל אשר זוכה לשבת וללמד תורה. באחד הימים, אשר היו ימי חרף קשים וכבר ימים מרבים, פת לא באה לפיו והקור והרעב היה מנת חלקו, הכינה האלמנה מרק דל ונתנה לו לשותות, בתוך שהוא שותה ומשתדל להחיות את נפשו, רואה בתוך המרק לטאה מתה, באותו רגע קם אותו צדיק והתחיל לשמוח ולשיר ואמר, זו השפלות הגדולה ביותר וכרגע, אין יותר שפלות מזו ומפה, בודאי עליה גדולה תהיה!

אסף את בגדיו המועטים, הלך לגמל, עלה לאגיה הראשונה הנוסעת למצרים וחזר למצרים.

כשהגיע למצרים, ראוהו כלם וכבדוהו כבוד גדול וספרו לו: המלך רצה להרגך, משום ששמע לשון הרע ודברים קשים וחמורים עליך, אלא שאחרי זמן, נודע לו שאותם אנשים אשר דברו סרה עליך, זממו להרג את המלך ומאותו יום, לבו של המלך שבור ואינו מוצא מזור לנפשו ומחפש ודורש אחרך.

הלך הצדיק לפני המלך, כשראהו המלך, התפרץ בבכי והחזירו למעלתו הרמה, אך שאלו המלך: איך

באותו לילה, ידעת שסכנה מרחפת על ראשך וברחת? ענה ואמר למלך: כשמגיעים לראש הגדולה, משם הנפילה באה, כשמגיעים לסוף הנפילה, משם העליה מתחלה!

כך בכל עניני החיים, כשרואה אדם שמגיע לתכלית, מיד יקבל על עצמו דבר חדש שיתחיל מראשית, משום כשמסימים דבר, שם מסתים הכל.

כך מספר על צדיק גדול, אשר מימי צעירותו היה חולה במחלות קשות וכלם חשבו שלא יאריך ימים, בסוף האריך ימים ושנים ובסוף, שהיה זקן מפלג, באו תלמידיו ושאלוהו כל חייך סכנת חיים היתה מרחפת על ראשך, איך הארכת ימים? ענה ואמר להם כל פעם שסימתי דבר גדול, פחדתי מן המות ומיד התחלתי דבר חדש ובכח זה הלכתי והארכת את חיי, מעגן לעגן.

זה מה שאמרו חז"ל "ילכו מחיל אל חיל" האדם מחייב ללכת ממצוה למצוה, ממעשה טוב אחד, למעשה טוב שני, אל לו לאדם לומר את שלי אני עושה זה הרגלי, אלא ילך וימשיך ויקבל על עצמו "חדשים לבקרים רבה אמונתך" וגם הרשעים הגדולים, כשרואים שהשעה משחקת להם, כשמרגישים את שעתם והנפילה החלה, כך מצאנו אצל המן הרשע, אשר הלך אחרי אשתו המרשעת זרש, אשר הובילה אותו להרס של חייו ומות של בניו; כדמובא במדרשים: המן, עבד של מרדכי היה והלך בערמה וברמאות והתקרב לאחשורוש וספורים רבים ידע לספר על מרדכי ועל היהודים מכל דבר ידע לפרש ולהסביר כמה רעים הם היהודים, דתם שונה, אינם משלמים מסים למלך, לא נאמנים למלך ואחרי תקופה של חדשים מרבים, הצליח להביא את אחשורוש לשנאה עצומה על היהודים ויחד תכננו לאבד להשמיד ולהרוג את כל היהודים ומי היה המתכנן של כל הרע? זרש! מקנאה אשר

קנאה, רצתה להכחיד אמה שלמה ודחפה וגררה את בעלה המן, לכל רע אפשרי! כשהגיע המן לגדלה הרמה ביותר, לבקש ללבש את בגדי המלך ושאוּדונו מרדכי יחזיק את הסוס, כעבד ויצעק: ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו הכל נהפך וכל תכניותיו, אשר תכנן וחשב לעשות רע, נעשה לו ולבני ביתו; תלו אותו על העץ, תלו את עשרה בניו ואשתו המרשעת זרש, ירדה לדראון עולם!

אף אצל הרשעים, כשמגיעים לרום המעלה, שם החלה נפילתם ורואים זה בימים ההם, בזמן הזה ומתבוננים איך "יושב בשמים ילעג למו" "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום" "כאשר זמם לעשות כן יעשה לו" יש ימים אשר יהודי בוכה לה "אלי אלי למה עזבתני" וכשמבין אדם את דרכי ה', צועק צעקה גדולה בלב האדם "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד" וכל צער וכל כאב גם זו לטובה.

"ה' קל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת נצור חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקמה".

"גדלו לה' אתי וגרוממה שמו יחדיו" ונזכה בזאת חנכה, להאיר את אור המנורה בקדשה ובטהרה ויקים בנו הפסוק "וטמאים ביד טהורים וזדים ביד עוסקי תורתך הקדושה".

והדליקו נרות בחצרות קדשך

בס"ד

בהתרגשות מדובה וקדושה עילאה מקדמים אנו בברכה את פני המנורה הטהורה, הגאון הגדול, מנהיג ישראל, דועה נאמן לעדתו, מקרב לבבות של קרובים ורחוקים לאביהם שבשמים ה"ה

ב"ק האדמו"ד

דבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ראש ישיבת שובה ישראל

אשר יזפיע בהדרתו בעיד בארא פארק

ביום ה' פרשת מקץ ~ ליל ה' דחנוכה

באולם בית יעקב הגדול

4420 15th Avenue

ניגוני התעוררות בשעה 8:30 בערב

ואח"כ הדלקת נר חנוכה

אחר הדלקה יטיבו נגן מקהלת "ידידים" עם "הילד הפלא", זמירות לחנוכה, אמירת דברי תורה ע"י ב"ק אדמו"ד שליט"א, חלוקת קמיעות לשמירה ולהצלחה

יהא בואו לבדכה להרמת קרן התורה והחסידות

